

AdRem

Nummer 6, November 2024, Jaargang 44

Inhoud

Wat er allemaal aan de hand was	2	Steengoed	9
Plant van de maand	5	Met een boekje in een hoekje	12
Fotogalerij	6	Onder ons gezegd	13
Wilde mutanten	7	Jaarprogramma 2024	14
Twee hobby's gemakkelijk te combineren	8		

Succulenta—Afdeling “De Achterhoek”

Opgericht september 1975

Bestuur

Verenigingsavonden:

Iedere tweede donderdagavond van de maand in "Kruidenhof te Mallum" In Eibergen. Aanvang 20:00 uur.

Contributie:

Lidmaatschap € 20,- per jaar. Te voldoen op IBAN nummer NL95RABO0189523832 t.n.v. Cactusvereniging De Achterhoek.

Naast de contributie voor de afdeling, moet er ook nog € 30,- contributie aan de landelijke vereniging "Succulenta" betaald worden.

Informatie:

Voor informatie over de vereniging kunt u op de hiernaast staande adressen terecht, of op de verenigingsavonden zoals hierboven vermeld staat.

Voorzitter:

Theo Rengelink
Geleijnsestraat 48
7009 KE Doetinchem
0314 324154

Secretaresse:

Annie Heijnen,
Kuipersweg 9
7107 BC Winterswijk
0543 564314

Penningmeester:

Diddy Hoogstraten
Rozenkamp 8
7151 VN Eibergen
0545 472778

Leden:

Trudy Welman
Julianastraat 17
7161 CP Neede
0545 295813

Jurrie Hardiek,
M. Krusemanstraat
122
7513 HM Enschede
053 4301499

Foto voorpagina: *Dipsacus* (gemaakt door Trudy)

Wat er allemaal aan de hand was

De rotsplantendag in Utrecht was zoals gewoonlijk weer zeer geslaagd. Veel bekende gezichten van zowel de varenvereniging als de cactushobby gezien en gesproken. Ik heb een paar kleine saxifraga's aangeschaft, die zijn zo klein dat er altijd wel plek voor te vinden is!

Het bezoek aan varenliefhebber Johan Eek was, om even een gehate Engelse term te gebruiken, een 'eye opener'. Wat is het toch leuk om een medeliefhebber zo dicht bij huis te vinden. We rijden in het vervolg ook samen naar de bijeenkomsten van de varenvereniging, erg gezellig en leerzaam.

Bennie, Denise en ik hebben met een geleende bus alle planten van Frits Venhorst opgehaald, een oud-lid uit Didam. Zijn vrouw is pas naar de Ooiman verhuisd en hij kon de planten niet allemaal meer goed verzorgen. Hij heeft nog een kleine, maar nette, kas met voornamelijk grote planten. Zulke grote planten kon hij al jaren niet meer verplaatsen/verpotten in verband met versleten schouders. Hij was dan ook erg blij dat we hem ermee kwamen helpen.

Een paar grote Euphorbia's zijn mee naar Bennie gegaan, wat kleinere gebruiken we voor toekomstige verlotingen en de meeste hebben we bij Denise naar de Plantenkringloop gebracht. Omdat er nog best wel wat planten met wolluis waren, hebben we die eerst apart gezet, schoongemaakt en verpot.

Foto 1: Impressie rotsplantendag Utrecht

Een grote *Cleistocactus strausii* met meer dan 7 leden van meer dan een meter lang was binnen een week al weg en een week later heb ik twee grote *Crassula's* bij mensen in de auto gezet, dus er zit flinke doorstroom in de planten. Dat moet ook wel, dan kunnen de vers opgepotte 'voetballen' ook ergens staan. Het scheelt dat ze in de Plantenkringloop een groot raam op het zuiden heeft met een grote, stevige vensterbank, dat is ideaal voor het wortelen.

Foto 2: Passen deze in de kas van Henk?

28 september zijn we met een stel van de club naar de kas van Henk geweest, hij wou nog wat planten kwijt voor de winter. We zijn allemaal met een stel mooie planten naar huis gegaan, waarvoor dank, Henk! We hebben hem niet helemaal los kunnen maken, de Plantenkringloop zit nog tamelijk vol van Frits Venhorst.

Ik heb nog wel een paar grotere planten meegenomen voor Lothar Luhr, waar Jos en ik de volgende dag naartoe zijn geweest in Saerbeck, Duitsland. Deze handelaar/liefhebber had open dag bij zijn tunnelkas tussen de maisvelden. Heel mooi om te zien, maar dat hele circus moet dus voor de winter afgebroken worden, omdat het niet te verwarmen is. Dat is dus tientallen keren met zijn Volkswagen transporter 7 kilometer naar huis rijden en alles thuis in de kassen/kamers ruimen.

Voor wie er ongeveer een beeld bij heeft: Lothar heeft denk ik ietsje minder planten dan Gerrit Melissen, maar het zal niet veel schelen. En wij maar denken dat wij druk zijn! Hij heeft duidelijk een voorliefde voor Zuid-Amerikaanse cactussen, dus dat was weer smullen geblazen voor Jos en Ik.

Dinsdag 8 oktober heb ik de Ierland-lezing voor de afdeling Nijmegen gehouden. Met zo'n 7 man zijn ze wel iets kleiner dan de Achterhoek, maar ook zij zijn een gezellige club met geïnteresseerde mensen.

Donderdag 10 oktober kwam Theo Heijnsdijk, de voorzitter van afdeling Nijmegen, een lezing bij ons houden. Dit was zeer geslaagd en smaakt naar meer. Ik denk dat we de lezingen zo uitwisselen onder elkaar wel een succes kunnen noemen, dat zeker het herhalen waard is. We krijgen een leuke uitwisseling van mensen/ideeën zo, zonder extra kosten.

Zaterdag 12 oktober ben ik naar de najaarsbijeenkomst van de varenvereniging in het van Gimborn arboretum in Doorn geweest. Een paar leuke lezingen die stof tot nadenken geven, een boekenveiling met oude boeken uit de bibliotheek en ter afsluiting een ruilbeurs met planten om je vingers bij af te likken. Veteranen als Johan Eek hebben dan krattenvol van de meest bijzondere soorten bij zich, liefdevol opgekweekt uit sporen, wat vaak meerdere jaren duurt.

Foto 3: *Blechnum penna marina*

Dan ga je dus met boeken en 20 nieuwe soorten naar huis en denk je, waar laat ik die nu allemaal weer? Dan maar weer wat oudere en grotere planten eruit “gooien” die ik nu wel weer een keer gezien heb. Dat zijn dan weer leuke planten voor de aanstaande ruilavond op de club bijvoorbeeld. Op de plek van één grote plant kunnen best een paar klein blijvende soorten staan en zo bouwen we verder. Voor de boeken heb ik net de Suske en Wiske verzameling de deur uit gedaan, dus dat zijn zo weer twee schappen die beschikbaar komen voor echte boeken.

Het weekend van 18, 19 en 20 oktober was de najaarsbijeenkomst van de Freundeskreis Echinopseen in Ruhla. Dit heb ik helaas verstek moeten laten gaan, want ik ben een week ziek geweest van, ik denk, griep. Algehele malaise en hoesten als een zeehond. Nu ik dit schrijf ben ik weer een beetje opgeknapt. Het was gelukkig heel wat jaren geleden dat Saskia en ik een week ziek zijn geweest van de griep. Misschien was het wel corona, wie zal het zeggen? Ik vind het heel jammer om te missen, zo'n weekend met plantengekken, maar het is niet dat ik dit jaar verder niks met planten heb gedaan.

Alle cactussen en agaves zijn weer naar hun winterkwartier verhuisd. De meeste boomvarens kunnen nog wel even buiten staan, die vinden die regen zo lekker! Die probeer ik altijd zo lang mogelijk buiten te laten, want hoe meer bladplanten in een verwarmde ruimte, hoe meer kans op beestjes later in de winter. Wel oppassen dat je niet verrast wordt door de nachtvorst natuurlijk. Een enkele zeikerd die vorig jaar bijna doodgevroren is, heb ik wel vast naar binnen gehaald. Dat gebeurt me niet nog een keer.

Theo

Foto 4: Kaarden van wol (zie artikel Steengoed), nu met een cactus!

Koninklijke Nederlandse vereniging van liefhebbers
van cactussen en andere vetplanten

Plant van de maand

Leuchtenbergia principis

Foto 5: *Leuchtenbergia principis*

In de jaren 70 van de vorige eeuw is mijn belangstelling voor cactussen en andere succulenten begonnen. Ik was niet de enige wat te zien was aan meters marktkramen met cactussen. Ik was toen lid van de afdeling Noord-Nederland of misschien heette die wel afdeling Groningen. Met de bus bezochten we o.a. gebr. De Herdt bij Antwerpen. Ook vriend Wim, die we hadden ontmoet tijdens een kampeervakantie in Zuid-Laren, was lid. Van hem kreeg ik op mijn verjaardag (ik weet niet meer welke) een *Leuchtenbergia principis*. Het is één van de weinige planten die een aantal crises in mijn liefhebberij heeft overleefd en vorig jaar heeft hij voor het eerst gebloeid.

Leuchtenbergia is een zogenaamd monotypisch geslacht, d.w.z. er zit maar één soort in dat geslacht. Best eenzaam, lijkt mij, en dan zie je er ook nog zo afwijkend van andere cactussen uit. Op het eerste gezicht lijkt hij wat op een agave.

Het geslacht is genoemd naar hertog Maximiliaan Eugen Joseph von Leuchtenberg. Kennelijk is hertog in Duitsland voldoende chique om een Vorst (Principis in het Latijn) te zijn, vandaar de naam. (Hij is trouwens ook een tijd in het geslacht *Anhalonium* ingedeeld geweest, waar ook *Lophophora* een tijd ingezetten heeft, maar gelukkig is men op de dwalingen zijns weegs teruggekeerd). Hij komt op vrij grote schaal voor in centraal Mexico, maar het is wel een bedreigde soort, vanwege overbegrazing en illegaal verzamelen.

Leuchtenbergia staat niet bekend om zijn moeilijkheid, maar het is wel een langzame groeier en hij kan slecht tegen natte voeten. Wel heeft hij graag veel zon. Hij kan wel 70 cm. hoog worden. De stam heeft een doorsnede van maximaal 6,5 cm, de tuberkels zijn 6-15 cm. lang en driekantig van vorm als je er een stukje af zou snijden. Oude tuberkels vallen van de stam af zodat oude exemplaren kaal van onderen worden. Op de tuberkels zitten 1-2 papierachtige en flexibele middendoorns (tot 20 cm. lang) en 8-14 soortgelijke randoorns (tot 10cm. lang). De bloem is geel en 5-10 cm. breed. Het duurt een tijdje voor de plant bloeit, nou ja dat heb ik zelf meegemaakt, pas na 50 jaar bloeien!

Al met al een opvallende verschijning in de kas.

De laatste jaren is gebleken dat hij vrij makkelijk gekruist kan worden met planten uit andere geslachten, bijvoorbeeld mer *Ferocactus*, *Stenocactus* en *Thelocactus*. De nakomelingen heten dan *x Ferrobergia*, *x Stenobergia* en *x Thelobergia*.

Philip

Fotogalerij

Verzorgd door Theo.

Foto 6: *Digitorebutia pygmaea*

Foto 7: *Echinopsis ancistrophora*

Foto 8: *Eriosyce atroviridis*

Foto 9: *eriosyce sp.*

Foto 10: *Lobivia larae*

Foto 11: *Lobivia saltensis naelana*

Wilde mutanten

Albino bruine kikker

Deze keer eens wat anders dan een rare plant, dit keer een kleurafwijking bij een dier.

Foto 12: Albino bruine kikker

Foto 13: Bruine kikker

Dit mooie diertje hebben we in de zomer van 2021 bij ons in de tuin gevonden. In de schaduw heb ik de hele zomer een kratje met kleine varentjes staan, die ik bij droog weer elke dag water geef met een gieter, zo eroverheen. Vaak springt er dan een kikkertje of padje op, maar deze zomer hebben we dus zo'n drie maanden mogen genieten van een bijna doorzichtige albino kikker.

Ik denk dat het een bruine kikker is gezien de vorm. Voor de foto hebben we hem even in een vaas gedaan, anders zat hij niet stil. Dit dier mist pigment en is daarom bijna doorzichtig. Ook zijn z'n ogen mooi rood. Deze dieren zijn natuurlijk wel als eerste aan de beurt als er een predator opduikt, ze denken dat ze gecamoufleerd zijn, maar steken af als een malle. Bovendien verdragen ze geen UV stralen. Je hoort ook wel eens dat albino dieren met rode ogen onvruchtbaar zijn, maar dat weet ik van deze kikker niet.

Na zo'n drie maanden hebben we hem niet meer gezien, dus zal hij wel verder getrokken zijn (naar de eeuwige jachtvelden waarschijnlijk, onze kikkers zijn normaal erg honkvast).

Bij ons in de tuin hebben we een gezonde populatie bruine- en groene kikkers en padden. Onder een klike woont een volwassen pad die altijd zeer verongelijkt kijkt als de bak aan de weg moet. In de borders wonen de kleinere exemplaren en de volwassen kikkers wonen altijd in de buurt van de vijver. De volwassen dieren zijn vaak aan hun vlekken/kleurenpatroon goed te herkennen en zodoende weten we ook dat de meeste dieren al jaren bij ons in de tuin wonen. De albino heeft het dus maar een paar maanden volgehouden.

In het voorjaar hebben we altijd verschillende legsels kikkerdril in de vijver, maar gezien de lage temperatuur van onze diepe vijver in het voorjaar, in combinatie met roofzuchtige vleeseters zoals onze schildpadden in het groeiseizoen, vermoed ik dat er weinig van groot wordt.

We zijn altijd erg blij met onze amfibieënpopulatie, in het voorjaar kwaakt het gezellig en er is altijd leven in je tuin. Jonge amfibieën zijn toch ook een genot om van dichtbij te bekijken, zo schattig, vooral de jonge padjes!

Ook schijnen de volwassen padden en kikkers slakken te eten, wat zou verklaren waarom we in de achtertuin veel minder last van slakkenvraat hebben. Als je 's avonds door de tuin loopt, is het wel altijd oppassen geblazen, ze springen het liefst voor je voeten weg zodat je een hoedje schrikt of er bijna bovenop gaat staan.

De foto van deze kikker heb ik al eens in de club laten zien, maar ik was toch een beetje door de wilde mutanten heen, dus als iemand nog een suggestie heeft? Ik meen bij Tonnie in de kas een leuke *Eulychnia cristaata* te hebben gespot?

Theo

Twee hobby's gemakkelijk te combineren

Het is weer zover voor een stukje schrijven voor AdRem. Dus weer drie mooie inheemse planten op de voorgrond.

Foto 14: *Oxalis-acetosella*

Als eerste de wilde klaverzuring (*Oxalis acetosella*). Uit de klaverzuringfamilie (*Oxalidaceae*). Ooit heb ik deze plant gepoot in mijn tuin en nog steeds geniet ik van dit plantje op onverwachte plaatsen zoals in potten van winterharde planten. Dit eenjarige of vaste plantje bloeit van maart tot in mei met witte-paarse bloemen. Hij komt voor op vochtige plaatsen in bossen en hagen met matig voedselrijk en zwak zure grond. De plant bevat oxaalzuur. Vandaar de Nederlandse naam klaverzuring en omdat de bladeren op klaver lijken. *Oxalis* is afgeleid van het Griekse *oxus* of *oxys* wat zuur betekent. *Acetosella* betekent naar azijn smakend.

Foto 15: *euphorbia-helioscopia*

Het tweede plantje is kroontjeskruid (*Euphorbia helioscopia*) uit de wolfmelkfamilie (*Euphorbiaceae*). Dit plantje wordt tot 50cm hoog en de gele-groene bloemen verschijnen van mei tot november. Het plantje komt voor op akkerland en braakliggende terreinen. Het plantje is eenjarige en is een pioniersplantje. De naam wolfsmelk komt omdat als de stengel breekt er een wit sap uitkomt die op de huid een bijtend en brandig gevoel veroorzaakt. De wolf werd de duivel mee bedoeld, die als veroorzaker van dit gevoel werd gezien. *Euphorbia* is vernoemd naar de

Griekse lijfarts van koning Juba de tweede van Mauretanie, *Euphorbios*. *Helioscopia* betekent naar de zon kijkend.

Foto 16: *Salvia verticillata*

Nu de derde van deze maand de kranssalie (*Salvia verticillata*) uit de lipbloemenfamilie (*Lamiaceae*). Een vaste plant die 60cm hoog kan worden en in Nederland op de Rode Lijst staat.

De plant bloeit van juni tot in september met lila tot licht paarsblauwe bloemen. De plant komt voor in kalkgraslanden.

De naam *Salvia* komt van *salvus* wat behouden of in leven betekend, verwijzend naar de helende werking van de plant.

Verticillata betekend blad of bloem krans.

Dit was het alweer tot over twee maanden in AdRem.

Jur

Steengoed

Dipsacus

Afgelopen augustus fietsten we 3 weken in Duitsland, o.a. langs de Fulda. Op een van de tochten zag ik in het voorbij gaan in de berm uitgebloeide kaardenbollen. Deze deden me denken aan een excursie uit mijn kinderjaren in een fabriek waar dekens werden gemaakt. Hierbij kwam de kaardenbol ter sprake voor het ruwen van dekens. We kregen trouwens een klein dekentje mee, geschikt voor een poppenbed. Dat bracht mij op het idee voor een stukje in AdRem en ben ik terug gefietst voor wat foto's. De plant op de foto's is *Dipsacus fullonum*, de grote kaardenbol uit de kamperfoelifamilie (*Caprifoliaceae*). De habitat van de grote kaardenbol is Noord-Afrika, Voor-Azië en Europa. De plant groeit vaak in ruigten, maar ook in bermen en op de hellingen van dijken.

Foto 17: Bladvoet met getande bladeren.

De plant is tweejarig, in het eerste jaar vormt ze een stekelig bladrozet. In het tweede jaar komt in het voorjaar de stekelige bloeistengel uit de rozet, die 70-200 cm hoog kan worden.

De bladeren zijn tegenoverstaand en aan de voet vergroeid, zodat er een kommetje wordt gevormd waarin water kan blijven staan. De naam *Dipsacus* komt van het Griekse 'dipsao' ('ik heb dorst') of 'dipsa' ('dorst'). De langwerpige bladeren zijn aan de rand stekelig getand. Zie foto.

De stengels eindigen in een hoofdjesachtig bloeiwijze. Dat hoofdje is groot en voelt heel stijf en stekelig aan. De bloempjes zijn klein en ongesteeld. De foto's van de bloeiende *Dipsacus* is in Saksen-Anhalt genomen. Aan de voet van het hoofdje zit een stekelig omwindsel. De bloei begint met een ring van kleine lila-rose bloemen halverwege het hoofdje en bloeit tegelijk naar boven en beneden.

In het bloemhoofdje staan stekelige schutbladen of stroschubben met stijve rechte punten om de bloemen. De vier meeldraden steken ver buiten de kroon uit en zijn niet vergroeid, zoals dat wel het geval is bij de composietenbloemen. *Dipsacus* wordt door insecten bestoven. Het vruchtbeginsel groeit na bevruchting uit tot een eenzadige, vierkante en geribde schijnvrucht. De zaden worden door vogels gegeten o.a. de putter.

Doordat zowel de bladeren, stengels en bloemen stekels hebben heeft de hele plant een stekelig aanzien, waardoor menigeen denkt dat het een distel is, maar de distel behoort tot de composietenfamilie (*Asteraceae*).

Een ondersoort is *Dipsacus fullonum subsp. Sativus*, de weverskaarde. Deze kaardenbol werd vroeger gebruikt voor het ruwen van wollen dekens.

Foto 18: Bloemhoofdje

Foto 19: Wollen dekens ruwen met kaardenbollen.

Toevallig heb ik een maand later het Tuchmacher museum in Bramsche (Nedersaksen) bezocht. In dit museum kun je verschillende weefgetouwen en andere machines zien waarmee textiel en andere stoffen gemaakt werden in het verleden. Het museum is nog productief in het vervaardigen van o.a. wollen dekens. Een 'begeisterte' Antonio Torres geeft ons een rondleiding langs alle machines. Hij vertelt over het proces en het materiaal dat gebruikt wordt voor het vervaardigen van de wollen dekens. Tot slot komen we bij de machine die de wollen dekens ruwt. Dit gebeurt met behulp van natuurkaarden, de gedroogde vruchten van *Dipsacus fullonum subsp. Sativus*. Deze kaardenbollen hebben puntige haakjes waarmee de vezels gedeeltelijk uit de stof worden getrokken. Door de grote elasticiteit van deze haakjes worden de vezels niet zo gemakkelijk kapotgetrokken.

Vroeger werden de wollen stoffen uitsluitend geruwd met behulp van de gedroogde vruchten van deze *Dipsacus*. Tegenwoordig worden de wollen dekens geruwd op een machine met veerkrachtige metalen haakjes. Bij deze ruwmethode worden vezels kapotgetrokken zodat een kort haardek ontstaat. Echter sommige bedrijven gaan weer over naar het ruwen met natuurlijke kaardenbollen, wat een beter resultaat schijnt te geven.

Foto 20: Machinaal ruwen met kaardenbollen.

Foto 21: Metalen kaardborstel.

Trudy

Met een boekje in een hoekje

Kochbuch Kaktus

Dit boekje heb ik bij de boekenverdeling dit voorjaar in Ruhla gekregen. Het betreft een Duitstalig boekje van 96 bladzijden. Het is geschreven door Ulrich Manck en Ulrich Haage. Manck is een kok in een restaurant en Haage is een telg uit het illustere cactusgeslacht Haage en behoeft zodoende weinig verdere introductie. Het boek is uitgegeven in 2006 door Kakteen Haage in samenwerking met Sierra Antigua, een Mexicaans restaurant in Erfurt.

Het boek begint met het bespreken van de nopal, de meest gegeten groente in Mexico. Dit zijn de bladen van de *Opuntia ficus-indica*, eerst ontdaan van de areolen met de glochiden/stekels. Op de markt in Mexico wordt dit veel aangeboden, een gemiddelde Mexicaan eet meer dan 5 kilo nopales per jaar. Ze schijnen veel sporenelementen en ijzer te bevatten, maar nauwelijks calorieën, echt vergelijkbaar met onze sla dus. Het product is wel veel vaster dan onze sla, wat dus veel meer recepten mogelijk maakt.

In dit boek wordt geopperd om een opuntia van de vensterbank te verspijzen. Dit lijkt me niet zo raadzaam, aangezien vensterbankplanten doorgaans veel te langzaam groeien en wat erger is: vaak nog gifstoffen bevatten van 'behandelingen' tegen bestjes in het verleden, maar dit terzijde.

Het boek is speels opgezet en doorspekt met kunstwerken van een cactus-kunstenaar, oftewel een kunstenaar met cactussen als thema, Birgit Winter. Wat wel opvalt is dat vrijwel alle recepten over het bereiden op verschillende manieren van de opuntia-schijven, oftewel de nopales, gaan. Ik had gehoopt ook iets te vinden over andere soorten cactussen of bijvoorbeeld bereiding van vruchten als de cactusvijg en de pitaya, ook een cactusvrucht. Hier wordt nauwelijks op ingegaan en ook het rituele gebruik van mescaline-bevattende peyote en san pedro wordt slechts in het voorbijgaan benoemd. Toch is het een handig boekje, met de recepten op soort gegroepeerd, dus salades, desserts enz. bij elkaar en het geheel wordt afgemaakt met basisbereidingen van Mexicaanse standaardgerechten als tortilla, salsa en dergelijke. Ik zou het meer een Mexicaans cactus kookboek noemen, maar daarvan afgezien is het zeer het lezen/proberen waard.

Het lijkt me leuk om een keer een kookavond te houden, waarin we verse opuntia-schijven gaan bereiden en proeven. Dan moeten we eerst wel een paar kilo van dat spul op de kop weten te tikken, ik vermoed dat we ze bij een groenteboer in Arnhem of Enschede wel kunnen bestellen, ik zal het eens uitzoeken in de toekomst. Je kunt ze ook op zuur kopen en dan afspoelen, maar als dat enigszins lijkt op paprika's uit het zuur, dan ga ik toch liever voor de verse. De meeste van ons hebben nog wel een bedorven potje of blikje nopales staan, maar laten we dat maar niet proberen.

Theo

Onder ons gezegd

Verslag van de bijeenkomsten in september en oktober

Allereerst op donderdag 12 september de lezing van Gert Ubink. Hij heeft foto's bij zich van zijn kwekerij van 14 ha op Tenerife. De planten staan buiten, in de kas en in de volle grond. Wat een enorm bedrijf. Het gaat hier vooral om het stekken, zaailingen opkweken en enten. Het enten laat Gert vooral doen in Korea en Japan. Zoals altijd is het weer een mooie en interessante lezing.

We zijn bij Frits Venhorst in Didam geweest, een oud-lid. Zijn vrouw Thea is ziek en Frits kan het allemaal niet meer aan. Hij wil zijn cactussen opruimen en ook kleiner gaan wonen. Theo, Bennie en Denise zijn er op een zaterdag naar toe geweest en hebben bijna alles opgehaald. Wat planten zijn naar de plantenkringloop in Doetinchem gegaan en wat naar Bennie en Tonnie. Ook heeft Theo nog voor 2 verlotingen planten meegenomen. Al met al een hoop werk. Hulde.

Jan Dankbaar heeft een nieuwe hartklep gekregen en het gaat naar omstandigheden goed.

Ellie Viscaal is gevallen en heeft een flinke smak gemaakt. Ze is eerst in het ziekenhuis geweest en daarna voor revalidatie in de Pronswede. Ze is weer thuis en het gaat langzaam vooruit. We hebben er namens de cactusclub een bosje bloemen heen gebracht.

Op 28 september heeft Henk Viscaal een soort open dag gehouden in zijn nieuwe kas. Hij wilde wat planten kwijt en er was ook nog bims. Er waren niet veel leden maar iedereen heeft bijna geen ruimte meer.

Op 10 oktober was Theo Heijnsdijk bij ons om een lezing te houden over "Cactussen van A tot Z". Mooie foto's van o.a. Adromiscus, Aeoniums op Madeira, Agaves, Aloe's en vele anderen. We eindigen met Crassula's, dus we kunnen met de lezingen van Theo Heijnsdijk nog jaren vooruit. Theo heeft al heel veel soorten gezaaid wat er allemaal prachtig bij staat.

Jurrie en Marita Hardiek waren 50 jaar getrouwd en er was een lekkere traktatie bij de koffie.

Annie

Jaarprogramma 2024

Januari	11	Lezing Trudy Welman over Sardinië.
Februari	8	Jaarvergadering. Plantbespreking..
Maart	14	Praktijkavond. Vermeerderen, zaaien etc.
April	11	Vervolg praktijkavond.
Mei	2	Tuinbezoek Diddy Hoogstraten.
	25	Reisje
Juni	13	Lezing van Henk Viscaal.
Juli	11	Tuinbezoek fam. Heijnen en misschien bezoek Garten Picker..
Augustus		Vakantie
September	12	Lezing Gert Ubink.
Oktober	10	Gastspreker.
November	14	Ruilavond.
December	12	Praat- en foto-avond.

Open Dag

Zaterdag 6 april 2024

Mijnsherenweg 20

1433 AS Kudelstaart

Tel. 0297 326889

